

Herrens frambärande i templet 2023

Idag är det två ord på 1 som står i centrum för liturgin: ljus och lag. Guds eviga ljus har tänts i vår värld när han sänder sin Son till oss. Idag tas han emot i templet som det är föreskrivet i Herrens lag. Och lagen kan sammanfattas i det som är vår livsuppgift: att leva och handla i det ljus som utgår från Jesus, världens ljus, så att vi kan nå fram till att få skåda honom i den eviga härlighetens ljus. Idag på den fjortionde dagen efter jul bärs Jesus fram i templet för att lagen skall uppfyllas. ”det står nämligen i Herrens lag att varje förstfödd av mankön skall helgas å Herren” (Luk 2:23). Det är denna helgelse som vi också får del av genom vårt dop, då vi inlemmas i Kristi mystiska kropp. Mer och mer skall vi bli förvandlade av denna nåd, ”så att vi kan träda fram heliga och fläckfria inför dig” som vi bad i kollekten. Denna kallelse till helighet gäller oss alla som döpta. Samtidigt vet vi att vissa har fått en speciell kallelse att viga sig helt till Gud. Därför är denna högtid särskilt viktig för de gudsvigda, de som tillhör ordnar och andra andliga sällskap och gemenskaper. De skall alla finna sin glädje i att sprida Kristi ljus genom sitt sätt att leva. Det ljuset får aldrig slockna. Vi är alla, var och en på sitt sätt, kallade att låta detta ljus få lysa upp vår mörka och plågade värld.

I templet tas Jesusbarnet emot av de två heliga åldringarna Symeon och Hanna, som vi får se som ett slags förelöpare till dem som i Jesu efterföljd vill leva som gudsvigda. I sin lovsång – den sång som kyrkan sjunger varje dag i dagens sista tidebön, kompletoret - förkunnar Symeon: ”mina ögon har skådat frälsningen som du har berett åt alla folk, ett ljus med uppenbarelse åt hedningarna och härlighet åt ditt folk Israel” (Luk 2:30-31). Jesus är hela världens frälsare. Både hedningar och judar finner frälsningens fullhet i honom. Han är det enda Ljus som kan fördriva syndens och mörkets makter. Hans ljus måste få lysa upp hela vår tillvaro och förvandla oss från syndare till helgon. Han är den ende som kan rädda oss från den eviga döden och föra oss in i det eviga livets ljus och härlighet.

Guds Son måste ”på samma sätt bli människa, för att han genom sin död skulle göra dödens herre, djävulen, maktlös och befria alla dem som genom sin fruktan för döden varit slavar hela sitt liv” (Heb 2:14-15). Genom att bli människa med och för oss, genom att dela vårt liv med dess smärta, genom att dela vår död har Jesus fört oss ut ur slaveriet under syndens mörker och öppnat vägen till det eviga ljuset. Därför måste vi alltid försöka bli kvar i hans ljus och troget följa i hans spår för att nå fram till härlighetens ljus. Genom dopet har han ingjutit sitt ljus och sin lag i vårt hjärta. Vi behöver bara följa i hans spår och låta den helige Ande upplysa oss om hur vi skall handla och leva.

Vi får lita på att Jesus leder oss fram genom sin nåd. Han är ”en barmhärtig och trogen överstepräst inför Gud” (Heb 2:37). Genom honom frambärs vi också som

ett offer åt Gud. Under hela vårt liv renas och helgas vi av honom, så att vi kan befrias från syndens mörker och makt. ”Han skall vara som en guldsmeds eld och som valkares såpa” (Mal 3:2), säger redan profeten. Vi behöver rening. Vi behöver prövas för att halten i vår tro och vår kärlek skall bli tydlig. Om vi kunde se på livets alla motgångar och prövningar i det ljuset blir livet oändlig mycket lättare och rikare för oss. Om vi har denna tillit och förtröstan på att det är Gud som leder oss genom livet, kan vi uthärda det svåra och dra nytta av det. Då blir vi inte förbittrade och besvikna när livet inte blir som vi hade förväntat oss och velat ha det. Så blir det ändå nästan aldrig. Om vi kan överlåta oss åt guldsmedens eld och låta oss renas genom det som sker, kan vi finna styrka och kraft från Gud som bär oss genom livets alla omständigheter.

”Eftersom han själv har prövats och lidit, kan han hjälpa dem som prövas” (Heb 2). Kärlekens eld skall både rena oss och lysa upp vårt liv med det ljus som aldrig skall slockna, eftersom det ljuset är Gud själv som lever av all evighet men samtidigt har stigit ner i vår värld för att rena och upplysa den. Det har alltid funnits människor som likt Symeon och Hanna har vigt hela sitt liv åt Guds tjänst och ställt sig helt till Guds förfogande. Redan i det Gamla testamentet ser vi det som med all tydlighet skall ta form i det Nya testamentet: det gudsvigda livet, där människor viger sig helt åt Gud för att han skall kunna förfoga fritt över dem. Kyrkan behöver alltid detta som ett slags sakramentalt tecken på att Gud är viktigare än allt annat, att han har rätt att lägga beslag på människor som frambär sig själv som ett lovsångens offer till honom. Speciellt i en sekulär omgivning, där man medvetet eller omedvetet har trängt bort Gud och kunskapen om honom, är det gudsvigda livet oerhört viktigt.

Gestalter som Symeon och Hanna är oskattbara tecken på människans värdighet och kallelse. Att de dessutom är gamla är inte minst viktigt i vår tid när ålderdom ses mer som en förbannelse och inte som välsignelse. Symeon ”som var rättfärdig och from och som väntade på Israels tröst” (Luk 2:25) och Hanna som ”aldrig vek från templet utan tjänade Gud dag och natt med fasta och bön” (Luk 2:37) förebådar det gudsvigda livet och ordenslivet i kyrkan. Vår samtida värld är i desperat behov av sådana människor. När livet banaliseras, förtyligats och vulgariserats blir sådana människor till ljus och hjälp för många. Vi kan alla hämta lärdom och hjälp hos dem. Vi kan alla be Herren att sända kallelser till det gudsvigda livet. Vi kan alla berikas av insikten i att det bara är Jesus själv som är vårt ljus som leder oss genom detta livet. Vi kan alla lära oss att följa den lag som är ingjuten i vårt hjärta genom Guds nåd, kärlekens lag, som lyser upp vår väg och hjälper oss att leva ett rättfärdigt och kärleksfullt liv, att tjäna Gud och vår nästa genom allt vad vi är och gör.

